

РЕШЕНИЕ

№ 304

гр. Разград, 17.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАЗГРАД в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЦВЕТАЛИНА М. ДОЧЕВА**

при участието на секретаря **ГАЛЯ МАВРОДИНОВА**
като разгледа докладваното от **ЦВЕТАЛИНА М. ДОЧЕВА** Гражданско дело
№ 20233330100095 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.403 ГПК..

Депозирана е искова молба от Улусой-БГ ООД против А. Р. А., в която твърди, че ответникът е предявил против него обективно съединени осъдителни иски по чл. 128 от КТ, чл. 215 от КТ, чл. 221 от КТ и чл. 86 от ЗЗД, предмет на гр.д.№1149/2020г. на РРС. Исковата претенция касаше неизплатено трудово възнаграждение, дневни командировъчни, обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, както и обезщетение за забава. Претендираното вземане бе общо в размер на 43692,76лв. като за същата сума бе допуснато и съответното обезпечение, чрез налагане на заповест за задържане на банкова сметка в Пощенска банка с IBAN: BG81 BPBI 7949 1471 9986 02, чиито титуляр е „УЛУСОЙ-БГ“ ООД. Първоинстанционното производство приключи с осъдително решение, но съдът прие, че исковите са частично основателни. Така „УЛУСОЙ-БГ“ ООД следваше да плати : сумата **1413,65 лв.** неизплатено трудово възнаграждение за период - 11.05.2018г. - 06.09.2019г., ведно със законната лихва от 13.08.2020г. до окончателното изплащане на сумата; сумата **165,86лв.** обезщетение за забава върху тази сума до 13.08.2020г.; сумата **7 546,50 лв.** неизплатени командировъчни за период - 20.01.2019 г. - 06.09.2019г., ведно със законната лихва от 13.08.2020г. до окончателното ѝ изплащане; сумата **981,66 лв.** обезщетение за забава върху тази сума до 13.08.2020 г.; сумата **229,50 лв.** обезщетение за неползван платен отпуск за 2018 г. ведно със законната лихва от 13.08.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; сумата **21,82 лв.** обезщетение за забава върху тази сума до окончателното ѝ изплащане.

Едновременно с депозирането на исковата молба А. е поискал и допускането на обезпечение чрез заповест за задържане на банкова сметка общо в размер на 43 692,76 лв., което районният съд разрешил. Още в производството пред районния съд било направено искане за изменение на

допуснатото обезпечение, тъй като с изготвянето на първата съдебно-счетоводна експертиза по делото станало ясно, че исковите няма да бъдат уважени в пълен размер. Съдът допуснал такова изменение, но въззивната инстанция го отменила. В последствие А. Р. А. подал жалба пред ОС - Разград, като въззивния съд потвърдил първоинстанционното решение. Ищецът твърди, че и на този етап на делото направил опит за изменение на обезпечението, но и тази му молба не била уважена. Спорът се решил окончателно с Определение на ВКС, с което било отказано допускане на касационно обжалване. След влизане в сила на осъдителния съдебен акт „УЛУСОЙ- БГ“ ООД изплатило доброволно дължимите суми на дата 26.10.2022г. които към този момент възлизали общо на 12689.54 лв. и с това действие вземанията на А. Р. А. били напълно удовлетворени. Погашението било основание отново да се поиска вдигане на наложения заповед, като този път молбата била уважена и с Определение № 1105/14.11.2022 г., съдът отменил издадената обезпечителна заповед.

Запорираната сметка била открита въз основа на Договор за разплащателна сметка от 16.05.2019г. По силата на чл.1 ал.1 от този договор, както и на ОУ към него, банката е задължена да съхранява пари на дружеството и да ги изплати на виждане без срок на предизвестие от страна на „УЛУСОЙ-БГ“ ООД. Ищецът не можал да се ползва от това свое право за периода от 09.09.2020г. до 07.12.2022г., тъй като авоари в размер на 43692,76лв. били блокирани на основание издадена обезпечителна заповед по гр.д.№ 1149/2020г. на РРС.

Ищецът счита, че фактическият състав на чл.403 ГПК за реализиране на специфичната и безвиновна деликтна отговорност на ответника е реализиран напълно. Налице са предявени иски, по които е допуснато обезпечение чрез заповед на банкова сметка. Тези иски са частично уважени, като от общо претендирана сума в размер на 43 692,76лв на ответника били присъдени само 12 689,54 лв. За горницата от 31 003,22лв. е наложен неоснователно заповед. От допуснатото обезпечение на неоснователни иски за ищеца настъпи вреда в размер на законната лихва за забава, начислена върху размера на неоснователно блокираната сума от 31 003,22 лв. За да се претендират вреди от неизпълнение на парично задължение в размер на законната лихва, трябва да е налице забава на изпълнението, която от своя страна е предпоставена от настъпване на изискуемостта на вземането. Следователно, когато обезпечителната мярка е заповед върху вземане към трето лице, а претендираната вреда - законна лихва върху запорираното вземане, е необходимо запорираното вземане да съществува и да е изискуемо, като на основание чл. 154 ГПК, в тежест на ищеца по иска по чл.403 ал.1 ГПК е да докаже тези обстоятелства, като ползващи го. Конкретният размер на претендираната вреда е 7 071,02 лв. и представлява натрупаната законната лихва за забава върху сумата от 31 003,22лв., начислена от 09.09.2020г. до 07.12.2022г. Това е периодът, през който банковата сметка е била запорирана.

Моли съда да осъди ответника да му заплати сумата от 7 071,02 лв, обезщетение за причинени имуществени вреди в следствие на допуснатото обезпечение на неоснователни иски, която сума се дължи ведно със законната лихва от завеждането на исковата молба. Претендира и разноски.

Ответникът А. Р. А. счита,предявеният спрямо него иск за неоснователен и недоказан,както по основание, така и по размер. Оспорва изложените от ищеца факти.

Считайки че отговорността на ответника е без виновна, той не може да формира вина, същият е предявил обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл.128 от КТ, чл.215 от КТ, чл.211 от КТ и чл.86 от ЗЗД, за които е имал пълно основание и е поискал допускане на обезпечение, чрез запор на банкова сметка. Съобразно разпределените доказателства и тежестта им в процеса, същият е ангажирал всички елементи от фактическия състав на предявения си обезпечителен иск към „УЛУСОЙ-БГ“ ООД, с които доказателства е допуснато от съда обезпечение на бъдещ иск с налагане на запор на банковата сметка на дружеството.

На следващо място въпреки, че Районен съд е отменил допуснатото обезпечение, въззивната инстанция е сметнала за необходимо и нужно наличието на такова обезпечение и е отменил определението на РРС, с което е отменено обезпечението.

Не е възникнала вреда за ищцовото дружество, тъй като видно от събраните доказателства, ищецът „УЛУСОЙ-БГ“ ООД е платил на ответника присъдената сума в общ размер на 12 698.54лв. с платежно нареждане, което говори за наличие на платежни средства извън запорираните по сметката. През процесния период ищцовото дружество е притежавало и други банкови сметки с налични авоари в тях, които са обезпечавали нормалната му работа. Освен това имаме данни, че Дружеството е придобило и движими вещи -МПС на значителна стойност през същия процесен период.

Моли съда да отхвърли иска. Претендира за разноски.

Въз основа на събраните по делото писмени доказателства, съдът установи следните факти: А. Р. А. е предявил против ищеца иски за неизплатени трудови възнаграждения, дневни командировъчни, обезщетение за използван платен годишен отпуск, както и обезщетение за забава в общ размер от 43692,76лв. Образувано е гр.д.№1149/20г. на РРС. С исквата си молба А. А. е поискал обезпечение на исковите си чрез налагане на запор върху конкретна банкова сметка на работодателя. С определение №2771/24.08.2020г. съдът е допуснал обезпечение на исковите като е наложил запор на банкова сметка IBAN BG08TTBV94001527285224, а в случай че тази сметка е закрита или в нея няма необходимата наличност-чрез запор на банкова сметка на Улусой-БГ ООД в Юробанк България.Видно от представеното удостоверение от Юробанк България АД дружеството е имало три сметки, по които на 08.09.20г. е наложен обезпечителен запор от ДСИ, но към тази дата в сметките не е имало достатъчна наличност.На 09.09.2020г. салдото по сметка с IBAN: BG81BPBI79491471998602 е обезпечило в пълен размер сумата по запора.

Исковите претенции касаеше неизплатено трудово възнаграждение, дневни командировъчни, обезщетение за използван платен годишен отпуск, както и обезщетение за забава са частично уважени. Преди постановяване на съдебното решение,но след изслушване на назначената ССЕ работодателят е поискал частична отмяна на обезпечението до размера над 9000лв. По искането А. е възразил. С определение

№3002/11.12.20г. съдът е отменил обезпечението за размера над 9000л., поради отпаднала обезпечителна нужда. Това определение е отменено с определение №19/14.01.21г. на РОС по в.ч.гр.д.№11/21г. С решение №155/06.04.21г. съдът е осъдил „УЛУСОЙ-БГ“ ООД да плати на А. А.: сумата 1413,65лв. неизплатено трудово възнаграждение за периода 11.05.2018г.-06.09.2019г., ведно със законната лихва от 13.08.2020г. до окончателното ѝ изплащане; сумата 165,86лв. обезщетение за забава върху тази сума до 13.08.2020г.; сумата 7 546,50 лв. неизплатени командировъчни за периода 20.01.2019г.-06.09.2019г., ведно със законната лихва от 13.08.2020г. до окончателното ѝ изплащане; сумата 981,66 лв. обезщетение за забава върху тази сума до 13.08.2020 г.; сумата 229,50 лв. обезщетение за неползван платен отпуск за 2018г., ведно със законната лихва от 13.08.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; 21,82 лв. обезщетение за забава върху тази сума до окончателното ѝ изплащане.

Недоволен А. е обжалвал решението. С решение №164/25.11.2021г. по в.гр.д.№278/21г. на РОС, съдът е потвърдил първоинстанционното решение. Отново недоволен А. е обжалвал и въззивното решение. С молба вх.№9657/01.12.21г. работодателят отново е поискал отмяна на допуснатото обезпечение-запор аз сумата над 10631.93лв. А. отново е възразил по исканата частична отмяна на запора /молба вх.№10139/14.12.21г./. С определение №1154/15.12.21г. първоинстанционният съд е оставил без уважение искането за частична отмяна на допуснатото обезпечение. Недоволен от въззивното решение А. е депозирал касационна жалба. С определение №50727/12.10.2022г. по к.д.№823/2022г. на ВКС съдът не е допуснал до касация жалбата и решението е влязло в сила. На 28.10.2022г. Улусой-БГ ООД е депозирало поредна молба за отмяна на обезпечението, като представя доказателства, че на 26.10.2022г. на А. са изплатени изцяло присъдените суми. По тази молба А. не е заявил становище. С определение №1105/14.11.2022г. съдът е отменил обезпечението. С постановление от 01.12.2022г. по изп.д.№110/2020г. на СИС при РРС ДСИ е вдигнал наложените по делото.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Отговорността по чл.403 ал.1 ГПК е специфична безвиновна деликтна отговорност на лицето, по чието искане е допуснато обезпечение, при която вследствие на наложената обезпечителна мярка са възникнали вреди за лицето, срещу което е допуснато обезпечението. Посочената норма регламентира три самостоятелни хипотези, при които допуснатото обезпечение на иска представлява неоснователно засягане на правата на ответника- отхвърляне на иска като неоснователен; прекратяване на производството по делото; непредявяване на иска в дадения от съда срок.

Не се оспорва от страните и се установява от постановените в тази насока актове, че обезпечените иски са частично отхвърлени с влязло в сила решение, което обуславя и наличие на предпоставките за предявяване на иска, предмет на настоящото производство.

При това положение съдът намира, че с основание ищецът претендира заплащането на законна лихва върху запорираната сума, тъй като исковите са частично отхвърлени. Запорът

е наложен на 09.09.2020г., като оттогава ищецът е започнал да търпи вредите и това е началото на периода, за който следва да се определи обезщетението. За край на този период следва да се приеме датата, на която е влязъл в сила съдебният акт, с който обезпечените искове са отхвърлени в по-голямата си част (12.10.2022г.), доколкото именно от този момент ищецът е можел да предприеме действия за отмяна на обезпечението и вдигане на запора за частично отхвърлените искове, като само от него е зависело кога да стори това. След депозирането на молба за отмяна на обезпечение, съдът и ДСИ са действали своевременно /в най-кратки срокове/. За останалата част запорът е следвало да продължи да действа.

С Решение №101/05.08.2013г., по т.д. № 1029/2012 г. на I т. о. е прието, че в хипотезата на чл.403 ал.1 ГПК, ако наложената обезпечителна мярка е запор на вземане към трето лице, при претендиране вреди - законна лихва върху запорираното вземане, е необходимо ищецът да докаже, че то съществува и е изискуемо. При неоснователно наложено обезпечение чрез запор на вземане за парични средства, лицето, притежател на вземането, е възпрепятствано да получи същото и търпи вреди в минимален размер от законната лихва върху запорираната сума за периода на запора, като не следва да установява целта, за която са му необходими паричните средства и съответно осъществява ли или не търговска дейност, в каквато насока са възраженията на ответника. Пропуснатите ползи са неосъществено увеличаване на имуществото, което се основава на предположението за състоянието, в което то би се намирало, ако не бяха засегнати блага. В хипотезата на претендирана вреда неправомерно задържана парична сума, размерът на тази вреда се заключава в заплащане на законната лихва по правилото на чл.86 ал. 3ЗД. През периода на нейното задържане ищецът е бил в невъзможност да я ползва за задоволяване на свои нужди и да реализира от нея доход, поради което същият е пропуснал да реализира и полза, което е имуществена вреда, подлежаща на обезщетяване.

Съдът счита, че по делото при разпределената доказателствена тежест за това ищецът установява при условията на пълно и главно доказване, че запорираното вземане съществува и е изискуемо за периода на запор, като в банковата сметка е била налична запорираната сума в размер на 43692.76лв. Този факт се установява от приложеното на л.24 от делото удостоверение от Юробанк България АД. Твърдението на ответника, че ищецът е имал и други средства, с които да оперира, и че е закупувал автомобили са ирелевантни, тъй като обективно е бил лишен от възможността да ползва сумата от 31003,22лв. през период от близо две години.

Дължимото обезщетение по чл.403 ал.1 ГПК е в размер на 6579.57лв. за периода 09.09.2020г.-12.10.2022г., изчислена с онлайн калкулатор за законната лихва. За периода 13.10.2022г.-07.12.2022г. и за сумата над 6579.57лв. до 7001.02лв. искът се явява неоснователен.

На ищеца се следват и сторените по делото разноси в размер на 1086.42лв.

Ответникът също претендира разноси то 500лв., като претенцията му следва да бъде уважена съобразно отхвърлената част от иска, т.е. до размера на 30.10лв.

РЕШИ:

ОСЪЖДА А. Р. А., ЕГН ***** от ***** да заплати на УЛУСОЙ-БГ ООД, ЕИК 201587467, адрес гр.Разград ЖК Освобождение 71 вх.1 ет.3 ап.16, представлявано по пълномощие от адв.Д. Д. сумата от 6579.57лв./шест хиляди петстотин седемдесет и девет лева и петдесет и седем стотинки/, представляваща обезщетение за вреди вследствие на допуснато обезпечение на искиове, които са отхвърлени платимо, ведно със законната лихва, считано от 19.01.2023г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 1086.42лв./хиляда осемдесет и шест лева и четиридесет и две стотинки/ съдебни разноси, като ОТХВЪРЛЯ ИСКА за размера над 6579.57лв. до 7001.02лв. и за периода 13.10.2022г.-07.12.2022г. КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА УЛУСОЙ-БГ ООД, ЕИК 201587467 да заплати на А. Р. А., ЕГН ***** сумата от 30.10лв./тридесет лева и десет стотинки/ съдебни разноси.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ОС-Разград в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Разград: _____